

Joeri Smet

Tussen afgewerkte act en geïmproviseerd gesprek

ONTROEREND GOED PRIKKELT DE VERBEELDING

Hallo.

U bent hier. Mooi op tijd. Goed.

Volgt u mij?

Niet te zenuwachtig?

Hierlangs. Kom binnen.

Alles goed?

Gaat u maar zitten. Ja, hier. In die rolstoel.

U weet wat er gaat gebeuren? Nee?

Ik bind u nu vast.

Kan u uw armen vooruitsteken? Ja, zo.

Niet te strak? Voel maar. Nee?

Nu krijgt u een blinddoek om.

Even oppassen voor het haar... Zo.

Zit hij goed? Uw oren niet dubbel geplooid?

Zet maar even goed.

U ziet niets meer? Zeker?

Perfect.

Dan rol ik u binnen.

U zal even moeten wachten.

Tot straks.

Ontroerend Goed startte als groep theatermakers met de *Porror*-trilogie, een cabaretse mix van poëzie, porno en horror. In dit drieluik konden wij als makers naar hartelust experimenteren met stand-up comedy, poëzievoordrachten, satire, absurd theater, cabaret en beeldende performance. Jezus stond naast Hitler, een wortel en prei vochten een groteske ruzie uit, vier diva's faketen een simultaan orgasme. De vrijheid was groot. Maar het fijnste aan *Porror* was de directe relatie met het publiek. De voorstellingen werden op locaties gespeeld als de *Hot-sy Totsy* in Gent of de *Tati's Club* in Oostende, quasi met de neus op de toeschouwers gedrukt. Met hun hand aan een drankje, min of meer verscholen achter een tafeltje, kreeg het publiek de ruwe, ongekuiste onderbuik van *Porror* recht in het gezicht. Dit contact wilden wij niet verliezen.

The Smile off your Face zet nog een stap dichterbij in de richting van het publiek. Benieuwd naar de individuele ervaring van de toeschouwers, plaatsen wij hen in een wel érg benarde positie. Alleen, niet omringd door andere kijkers, vastgebonden in een rolstoel – wat het veiligheidsgevoel aanzienlijk naar beneden haalt – en geblinddoekt, worden de deelnemers een voor een het 'theater' binnengerold. Ze hebben geen controle over het parcours, weten niet waar ze zijn en wie hen aanspreekt. Ze moeten vertrouwen op hun zintuigen en de goodwill van de makers. Een ideale situatie. Veel dichterbij kan je als speler of regisseur niet bij je publiek komen. De vraag is natuurlijk: nu je de toeschouwer in een hulpeloze, kwetsbare positie hebt, wat zet je er-tegenover?

Welkom bij *The Smile off your Face*. Welkom bij Ontroerend Goed. Misschien klinkt dit als bladvulling, maar wij hebben de gewoonte om ons publiek, in dit geval u, uitgebreid te begroeten. Want u bent er. Dat willen wij niet ontkennen. Per slot van rekening maakt u mee de voorstelling. U oefent invloed uit. U neemt als publiek een belangrijke plaats in binnen ons werk. Een vierde wand biedt daar geen weerstand tegen. Die doorprijkt u. Met een kuch. Een zucht. Een gedachte. Dus laten wij hem vallen. U bent er, wij zijn er. We kunnen beginnen.

Na een reis door een schijnbaar onmetelijke ruimte, langs lichte aanrakingen, gedempte voetstappen, een hoge falsetstem, de geur van badschuim en andere minuscule indrukken, neemt iemand je handen vast. Er komt een gezicht heel dicht tegen jouw gezicht. Je voelt ademhaling, twee handen op je wangen. Je wordt afgetast. Heel langzaam brengt iemand jouw handen naar zijn gezicht. Je voelt een stoppelbaard. Jullie raken elkaar aan, besnuffelen elkaar. Je wordt uit de rolstoel gehaald. De aanrakingen worden ruwer, meer gespannen. Je staat